

Iz slovanskih nebes.

V proslavo stoletnice Jana Kollárja.

Dám i o tom zpravu tobě s hůry,
Komu místo zde už slíbeno,
Komu věnec pletou nebes kůry.

Slavý dcera. Zpěv 4, son. 1.

I.

Ódprta, glej, slovanska so nebesa,
V njih mater Slavo gledam na prestoli,
Slovanski svetci pa stojé okoli,
Bliščé se v večnem svitu jim telesa.

Zrl nikdar nisem takega čudesa,
Kar tukaj v zemeljskem prebivam doli;
Od veličastva duh prevzet mi moli,
Zamaknjenega sveti strah me stresa.

Za sveto stvar — svetejša ni nobena —
Srcé iskreno v prsih mi udarja:
Da raj slovanska združil bi plemena!

Da zasvetila zloge bi jim zarja,
Da moč protivna bila bi zdrobljena —
Takó želelo je srcé Kollárja!

II

V čast božjo pel je Dante Allighieri,
Slavil veljakov svétovnih vrline
In živo slikal kazni za zločine
Trpečih stvorov v nepopisni meri.

Posnemal pevec ga je mnogoteri,
Nobeden pa dosegel ni višine,
Nikdó še spisal ni »Komedije divine«,
Odmev le v dalji glas je »Slave hčeri«.

Vendèr sladkó zvené glasovi péti;
Najslajši pač glasovi so domači,
Če smo za rodno stvar resnično vneti,

Svojina tuja domačina pači,
Zató naš jezik rodni, jezik sveti
Ponosno zvèni v koči in palači!

III.

Zakaj li, vprašaš, pevam te sonete,
Komú li je namenjen slave venec?
Zemljan uboren ni več moj slavljeneč,
Vzprejet med nebeščáne je neštete.

Tam mati Slava venec drug mu plete,
Ker bil ji vedno vnet je porojeneč;
Ljubezni vedno vrel mu je studeneč,
Ljubezni do rodov slovanskih svete.

Stoletni rojstva dan sedaj praznuje
V prostorih rajskih, v slavnem Slave krogi,
In ž njim slovanskih svetcev zbor goduje.

Tù konec je na vek prepiru, togi,
Stoter iz zbora svetcev klik se čuje:
»Zdrav, Jan Kollár, glasnik slovanski zlogi!«

Davorinov.

